"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର ରୋଜଗାର ଜମା ହେଉଛି, ତୁମେ କ୍ଷତିରୁ ଲାଭକୁ ଆସୁଛ । ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସତ୍ୟର ସଙ୍ଗ ପାର କରିଦିଏ, କୁସଙ୍ଗ ବୁଡାଇଦିଏ - ଏହାର ଅର୍ଥ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେତେବେଳେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟର ସଙ୍ଗ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କର ସଂଗ ମିଳୁଛି ସେତେବେଳେ ତୁମର ଉତ୍ଥାନ ହେଉଛି । ରାବଣର ସଂଗ କୁସଙ୍ଗ ଅଟେ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ତଳକୁ ଖସିଯାଉଛ ଅର୍ଥାତ୍ ରାବଣ ତୁମକୁ ବୁଡାଇ ଦେଉଛି, ବାବା ପାରିକରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ଚମତ୍କାରୀ ଯାହାକି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଏଭଳି ସଂଗ ବା ସହଯୋଗ ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ଗତି-ସଦଗତି ହୋଇଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଯାଦୁକର ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ୟାଦରେ ବସିଥିଲେ ତେଣୁ ଏହାକୁ ହିଁ ୟାଦର ଯାତ୍ରା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗ ଅକ୍ଷର କୁହ ନାହିଁ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା, ପରମପିତା, ପତିତ-ପାବନ । ତେଣୁ ସେହି ପତିତ-ପାବନଙ୍କୁ ହିଁ ୟାଦ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଭୁଲି ଏକ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର । କଥାରେ କହିଥା'ନ୍ତି ନା ନିଜେ ମଲେ ଦୁନିଆ ମଲା... ଦେହ ସହିତ ଦେହର ଯେଉଁ ସମ୍ବନ୍ଧ ଆଦି ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି ତାଙ୍କୁ ୟାଦ କର ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର ତେବେ ତୁମର ପାପ ଜଳିଯିବ । ତୁମେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ଆତ୍ମା ଅଟ ନା । ଏହା ହେଉଛି ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ ହେବ । ଏବେ ସବୁ ପାପ ଚୁକ୍ତ କରି ପୁଣ୍ୟ କିପରି ଜମା କରିବା ? ବାବାଙ୍କର ୟାଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜମା ହେବ । ଆତ୍ମାରେ ମନ-ବୁଦ୍ଧି ରହିଛି ନା । ତେଣୁ ଆତ୍ମାକୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ୟାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ଯେତେ ବି ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଅଛନ୍ତି ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଅ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପରକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ପାପ କରୁଛନ୍ତି କାମ ବିକାରର ବଶୀଭୂତ ହେଉଛନ୍ତି, ଦ୍ୱିତୀୟ ପାପ ପୁଣି କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି ? ଯେଉଁ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅବିନାଶୀ ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ପାଠଶାଳା ଅଟେ । ତୁମେ ଏଠାକୁ ପାଠ ପଢିବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଆଉ କେହି ଏପରି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଆମକୁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବାର ଅଛି । ଆମେ ହିଁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲୁ । ଏହାକୁ ପୂରା ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ହେଲାଣି । ଦେବୀ-ଦେବତା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏହାଙ୍କର ପଦ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବାବା ହିଁ ଏହିପରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରାଇବେ, ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଅସଲ ନାମ ହେଲା ଶିବ । ପୁଣି ତାଙ୍କର ବହୁତ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଯେପରି ବମ୍ବେରେ ବବୁଲନାଥଙ୍କର ମନ୍ଦିର ରହିଛି ଅର୍ଥାତ୍ କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲକୁ ଫୁଲର ବଗିଚା କରିଲାବାଲା ଅଟନ୍ତି । ନଚେତ୍ ତାଙ୍କର ଅସଲି ନାମ ଏକମାତ୍ର ଶିବ ଅଟେ, ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଶିବ ନାମ ହିଁ ରହିଥାଏ । ତୁମକୁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବାର ନାହିଁ । ଇଏ ତ ଦେହଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ତୁମକୁ ବିଦେହୀକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମର ଆତ୍ମା ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି ତାକୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ମହାନ୍ ଆତ୍ମା, ପାପ ଆତ୍ମା ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି, ମହାନ୍ ପରମାତ୍ମା କହିନଥା'ନ୍ତି । ନିଜକୁ ପରମାତ୍ମା ବା ଈଶ୍ୱର ବୋଲି କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ମହାତ୍ମା, ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ଦେହଧାରୀମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବିକାରରୁ ଜନ୍ମ ନେଇ ପୁଣି ଯେବେ ସାବାଳକ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ତେବେ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିଥା'ନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ତ ଏପରି କରିନଥା'ନ୍ତି । ସିଏ ତ ସଦାସର୍ବଦା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଏବେ ତୁମକୁ ଆସୁରୀରୁ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ କରୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଏବଂ କଳିଯୁଗରେ ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ରହିଥା'ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ । ଏବେ ତୁମକୁ ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ଏଠାକୁ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟୀ ଅସରନ୍ତି ସୁଖରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ଦୁନିଆକୁ ହିଂସାର ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ଦେବତାମାନେ ଅହିଂସକ ଅଟନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନଗଣ, ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର । ତୁମର ଗୁରୁମାନେ ମଧ୍ୟ ଦେହଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ସୁଖ ସେତେବେଳେ ମିଳିବ ଯେବେ ତୁମେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବେ । ୮୪ ଜନ୍ମ ପରେ ହିଁ ତୁମେ ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଉଛ । ଏବେ ତୁମେ ପୁଣ୍ୟ ଜମା କରୁଛ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ପାପକୁ ସମାପ୍ତ କରୁଛ । ଏହି ୟାଦର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ । ତୁମେ ଦିନେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲ ନା । ତାହା ପୁଣି କୁଆଡେ ଗଲା, ଏକଥା

ମଧ୍ୟ ବାବା ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ହୋଇଥିଲ । କହିଥା'ନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯେ ଭଗବାନ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଭଗବାନ କୌଣସି ଦେହଧାରୀକୁ କୁହାଯାଉନାହିଁ । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର ଶିବ । ତାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଶିବରାତ୍ରୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆସୁଛନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ସଦୃଶ ଜନ୍ମ ନେଉନାହିଁ, ମୋତେ ଶରୀରର ଆଧାର ନେବାକୁ ପଡୁଛି । ମୋର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ଯଦି ଥା'ନ୍ତା ତେବେ ତାଙ୍କର ନାମ ରହିଥା'ନ୍ତା । ବ୍ରହ୍ମା ନାମ ତ ଏହାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଅଟେ । ଇଏ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିବାରୁ ତାଙ୍କର ନାମ ବ୍ରହ୍ମା ରଖାଯାଇଛି । ତୁମେମାନେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ଅଟ । ନଚେତ୍ ବ୍ରହ୍ମା କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲେ । ବ୍ରହ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ଶିବଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ଶିବବାବା ନିଜର ସନ୍ତାନ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏହାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ନିରାକାର ବାବାଙ୍କର ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନେ ଏଠାକୁ ଆସି ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପତିତଙ୍କୁ ପାବନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ମୁଁ ଏହି ଶରୀରର ଆଧାର ନେଉଛି । ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ ରହିଛି ନା । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ଭଗବାନ ବୋଲି କହିପାରିବା ନାହିଁ । ଭଗବାନ ତ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ମହିମା ହିଁ ଅଲଗା ଅଟେ । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି ରାଧା-କୃଷ୍ଣ, ଯିଏକି ସ୍ୱୟଂମ୍ବର ପରେ ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ରାଧା-କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ସେମାନେ ପୁଣି କୁଆଡେ ଗଲେ ? ରାଧା-କୃଷ୍ଣ ହିଁ ସ୍ୱୟଂମ୍ବର ପରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ଉଭୟ ଅଲଗା-ଅଲଗା ମହାରାଜାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ସେଠାରେ ଅପବିତ୍ରତାର ନାମ ରହିବ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ୫ ବିକାର ରୂପୀ ରାବଣ ହିଁ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ରାମରାଜ୍ୟ ହିଁ ରହିବ । ଏବେ ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ୟାଦ କଲେ ପାପ କଟିଯିବ । ତୁମେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲ, ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛ, ତେଣୁ ତୁମର ବହୁତ ଘାଟା ହୋଇଯାଇଛି ଏବେ ପୁନର୍ବାର ଜମା କରିବାକୁ ହେବ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ବ୍ୟାପାରୀ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥାଏ । କେହି ଅନନ୍ୟ ତାଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟାପାର କରିପାରିବେ । ତାଙ୍କୁ ଜାଦୁକର ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, ବାବା କମାଲ କରୁଛନ୍ତି, ଯିଏକି ସାରା ଦୁନିଆର ସଦଗତି କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ କରି ଏହା ଜାଦୁର ଖେଳ ଅଟେ ନା । ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ମୁକ୍ତି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ, ତୁମେ ୬୩ ଜନ୍ମ ଭକ୍ତି କରି ଆସିଛ, ଏହି ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା କେହି ସଦଗତି ପାଇଛନ୍ତି ? କେହି ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ସଦଗତି ଦେବେ ? ଏପରି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଜଣେହେଲେ ବି କେହି ଘରକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଅବିନାଶୀ ବାବା ହିଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । କଳିଯୁଗରେ ତ ଅନେକ ରାଜା ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ (ସତ୍ୟଯୁଗରେ) ବହୁତ କମ୍ ରାଜା ରହିବେ । ବାକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ମୁକ୍ତିକୁ ଚାଲିଯିବେ । ତୁମେ ଭାୟା ମୁକ୍ତିଧାମ ଦେଇ ଜୀବନମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯାଉଛ । ଏହି ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଏବେ ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଦର୍ଶନ ହେଉଛି । ତୁମେ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେଉଛ । ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଗଲେ ତୁମର ଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡିବ ନାହିଁ । ଭକ୍ତଙ୍କୁ ଭଗବାନ ଅଧାକଳ୍ପ ସୁଖର ଫଳ ଦେଇଥିଲେ ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଦୁଃଖ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ତୁମେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଶିଢିରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଉଛ । ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଦିନ ବିତିଲେ ଶିଢିରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତୁମେ ୧୬ କଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉଛ, ପୁଣି ସିଢିରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଚାଲିଛ । ସେକେଣ୍ଡ ପରେ ସେକେଣ୍ଡ ଟିକ୍-ଟିକ୍ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଏହିପରି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ସମୟ ଅତିକ୍ରମ କରି ଏହି ସ୍ଥାନରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛ । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ସମୟ ବିତି ଚାଲିବ । ଆମେ ତୁରନ୍ତ ଶିଢିରେ ଚଢିଯାଉଛୁ କିନ୍ତୁ ଉକୁଣୀ ସମାନ ଧିରେ ଧିରେ ଶିଢିରୁ ଓହ୍ଲାଉଛୁ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟର ସଦଗତି କରିପାରିବେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ସିଏ ବିକାରରରୁ ଜନ୍ମ ହେଉଥିବାରୁ ପତିତ ଅଟନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ମହାତ୍ମା କୁହାଯିବ । ଏହି ମହାତ୍ମାମାନେ ତ ବିକାରରୁ ଜନ୍ମ ନେଇ ପୁଣି ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ତ ହେଲେ ଦେବତା । ଦେବତାମାନେ ତ ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିକାର ନଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ତାହାକୁ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ, ଏହାକୁ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ପବିତ୍ରତା ହିଁ ନାହିଁ, ଚଳଣି କେତେ ବିକାରୀ ଅଟେ । ଦେବତାମାନଙ୍କର ଚଳଣି ତ ବହୁତ ଭଲ ହୋଇଥାଏ । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଥିବାରୁ ଅପବିତ୍ର ମନୁଷ୍ୟ ସେହି ପବିତ୍ର ଦେବତାମାନଙ୍କ ଆଗରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତ ଲଢେଇ-ଝଗଡା କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ହେଉଛି । ବହୁତ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ହେଉଛି । ଏବେ ରହିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । ଚାହୁଁଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା କମ ହେଉ । କିନ୍ତୁ ଏହା ତ ବାବାଙ୍କର ହିଁ କାମ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । ଏତେ ସବୁ ଶରୀରର ହୋଲିକା ହେବ, ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ନାଶ ହୋଇଯିବ ବାକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ଶାନ୍ତିଧାମ ଘରକୁ ଚାଲିଯିବେ । କ୍ରମାନୁସାରେ ହିଁ ଦଣ୍ଡ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଭୋଗ କରିବେ । ଯିଏ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ବିଜୟ ମାଳାର ଦାନା ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ମାଳା ତ ଜଣଙ୍କର ହୋଇନଥାଏ । ଯିଏ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହିଭଳି କରିଛନ୍ତି, ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଫୁଲ । ପୁଣି ରହିଛି ମେରୁ ଦାନା, ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ ଅଟେ ନା । ତେଣୁ ଯୁଗଳଙ୍କର ମାଳା ହୋଇଥାଏ । ନିବୃତ୍ତିମାର୍ଗୀଙ୍କର ମାଳା ହୋଇନଥାଏ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ମାଳା ହୋଇନଥାଏ । ସେମାନେ ହେଲେ ନିବୃତ୍ତିମାର୍ଗୀ । ସେମାନେ ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗୀଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ସେମାନେ ହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସେମାନେ ହେଲେ ହଠଯୋଗୀ । ଏହା ହେଲା ରାଜଯୋଗ । ରାଜତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବାବା ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ୫

ହଜାର ବର୍ଷରେ ଥରେ ଆସୁଛନ୍ତି ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେ ସୁଖରେ ରାଜତ୍ୱ କରୁଛ ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ତୁମେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଉଛ । ଏହାକୁ ହିଁ ସୁଖ-ଦୁଃଖର ଖେଳ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ତୁମ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ ବିଜୟୀ କରାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ପଣ୍ଡା ଅଟ, ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଯାତ୍ରା କରାଉଛ । ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା ତ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର କରି ଆସିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଯାତ୍ରା କରୁଛ । ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ବାକି ସମସ୍ତେ ମୁକ୍ତିକୁ ଚାଲିଯିବେ । ହାହାକାର ପରେ ପୁଣି ଜୟ ଜୟକାର ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତ । ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ତ ବହୁତ ଆସିବ, ପୁଣି ସେହି ସମୟରେ ତୁମେ ୟାଦର ଯାତ୍ରାରେ ରହିପାରିବ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ବହୁତ ହଙ୍ଗାମା ହେବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ୟାଦର ଯାତ୍ରାକୁ ବଢାଇଚାଲ ତେବେ ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଜମା କରିପାରିବ । ତୁମେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ତ ହୁଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଳ୍ପର ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସୁଛି । ଏହା ତ ବହୁତ ଛୋଟ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଯୁଗ ଅଟେ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଚିହ୍ନ ହେଲା ଚୁଟୀ । ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୂଦ୍ର - ଏହି ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର କୁଳ ବହୁତ ଛୋଟ ହୋଇଥାଏ, ଏହି ଛୋଟ ଯୁଗରେ ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେବା ସହିତ, ଛାତ୍ର ଏବଂ ଅନୁସରଣକାରୀ ମଧ୍ୟ ଅଟ । ତୁମେମାନେ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଅଟ । ଏଭଳି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ନାହାଁନ୍ତି ଯିଏକି ବାପ ହୋଇଥିବେ, ଶିକ୍ଷାଦାତା ଶିକ୍ଷକ ହୋଇଥିବେ ପୁଣି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ସାଥୀରେ ଘରକୁ ନେଇଯାଉଥିବେ । ଏଭଳି କେହି ମନୁଷ୍ୟ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହି କଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ବୁଝୁଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ବହୁତ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ହେବେ, ବାକି ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଚାଲିଯିବେ । ବାବାଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ଅନ୍ୟପଟେ ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା କୁକୁର-ବିଲେଇ, ପଥର-ଗୋଡି ସବୁଠାରେ ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହିପରି କହି ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କର ଅପକାର କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ବାବା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର କେତେ ଅପମାନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ ରାବଣର ସଂଗଦୋଷ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ସତର ସଙ୍ଗ ଉଦ୍ଧାର କରିଥାଏ, କୁସଙ୍ଗ ବୁଡାଇଥାଏ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେବାରୁ ତୁମେ ତଳକୁ ଖସିବାରେ ଲାଗିଲ । ବାବା ଆସି ତୁମର ଆରୋହଣ କଳା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା କରୁଥିବାରୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ହୋଇଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ସମସ୍ତେ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି । ବାକି ଯେଉଁମାନେ ବି ରହିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସିଯିବେ । ଯେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆରୁ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ନ ଆସିଛ ସେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ପରୀକ୍ଷାରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ପାସ୍ ହୋଇ ଚାଲିବ । ଏହାକୁ ଆତ୍ମିକ କଲେଜ କୁହାଯାଉଛି, ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଢାଇବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି, ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆସିବାରୁ ଦେବାତ୍ମାମାନେ ଶରୀର ଛାଡି ଅପବିତ୍ର ରାଜା ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଲେ । ଆତ୍ମା ହିଁ ପତିତ ଅଥବା ପାବନ ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ପତିତ ହେଲେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପତିତ ମିଳିଥାଏ । ଖାଣ୍ଟି ସୁନାରେ ଖାଦ ମିଶିଲେ ଅଳଙ୍କାର ମଧ୍ୟ ଖାଦଯୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆତ୍ମାରୁ ଖାଦ ବାହାରିବ କିପରି ? ଏଥିପାଇଁ ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମାରେ ଚାନ୍ଦି, ତମ୍ବା ଏବଂ ଲୁହାର ଖାଦ ମିଶିଗଲାଣି । ଆତ୍ମା ତ ଖାଣ୍ଟି ସୁନା ସମାନ ଅଟେ । ଏବେ ଖାଦଯୁକ୍ତ ହୋଇଗଲାଣି । ଏହି ଖାଦ କିପରି ବାହାରିବ ? ଏହା ହେଉଛି ଯୋଗଅଗ୍ନି, ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ଚିତା ଉପରେ ବସିଛ । ଆଗରୁ କାମ ଚିତାରେ ବସିଥିଲ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଚିତା ଉପରେ ବସାଉଛନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ଜ୍ଞାନର ସାଗରଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଜ୍ଞାନ ଚିତା ଉପରେ ବସାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜାଣିଗଲଣି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛ ତେଣୁ ପୂଜାର କଥା ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲା । ଯେବେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ତେବେ ହିଁ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ଆଚ୍ଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଧର୍ମରାଜପୁରୀର ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ବିଜୟ ମାଳାର ଦାନା ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମିକ ପଣ୍ଡା ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧାମ ଘର ଅଭିମୁଖେ ଯାତ୍ରା କରାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଯୋଗର ଯାତ୍ରାକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ବୃଦ୍ଧି କରି ସମସ୍ତ ପାପରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯୋଗର ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାକୁ ପ୍ରକୃତ ସୁନା କରିବାକୁ ହେବ । ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବିଭିନ୍ନ ସମ୍ବନ୍ଧର ସ୍ମୃତି ସ୍ୱରୂପରେ ରହୁଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ସାରା ଦିନର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ କେବେ ଭଗବାନଙ୍କର ସଖା ବା ସଖୀ ରୂପକୁ, କେବେ ଜୀବନସାଥୀ ରୂପକୁ, କେବେ

ମୁରବୀ ସନ୍ତାନ ରୂପକୁ, ଯଦି କେତେବେଳେ ନିରାଶ ହୋଇଯାଉଛ ତେବେ ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ସ୍ୱରୂପ ଦ୍ୱାରା ମାଷ୍ଟର-ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ସ୍ୱମାନର ସ୍ମୃତି ସ୍ୱରୂପକୁ ଜାଗ୍ରତ କର ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ମରଣ କର ତେବେ ହୃଦୟ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ସଂଗର ଅନୁଭବ ଆପେ ଆପେ କରିପାରିବ ତାହା ସହିତ ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନ ସବୁବେଳେ ଅମୂଲ୍ୟ ତଥା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟବାନ ଜୀବନ ଅନୁଭବ ହେବାକୁ ଲାଗିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିବା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****